

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

"Amb l'Esquerra Republicana de Catalunya, la ciutat tindrà sempre una garantia de bon govern"

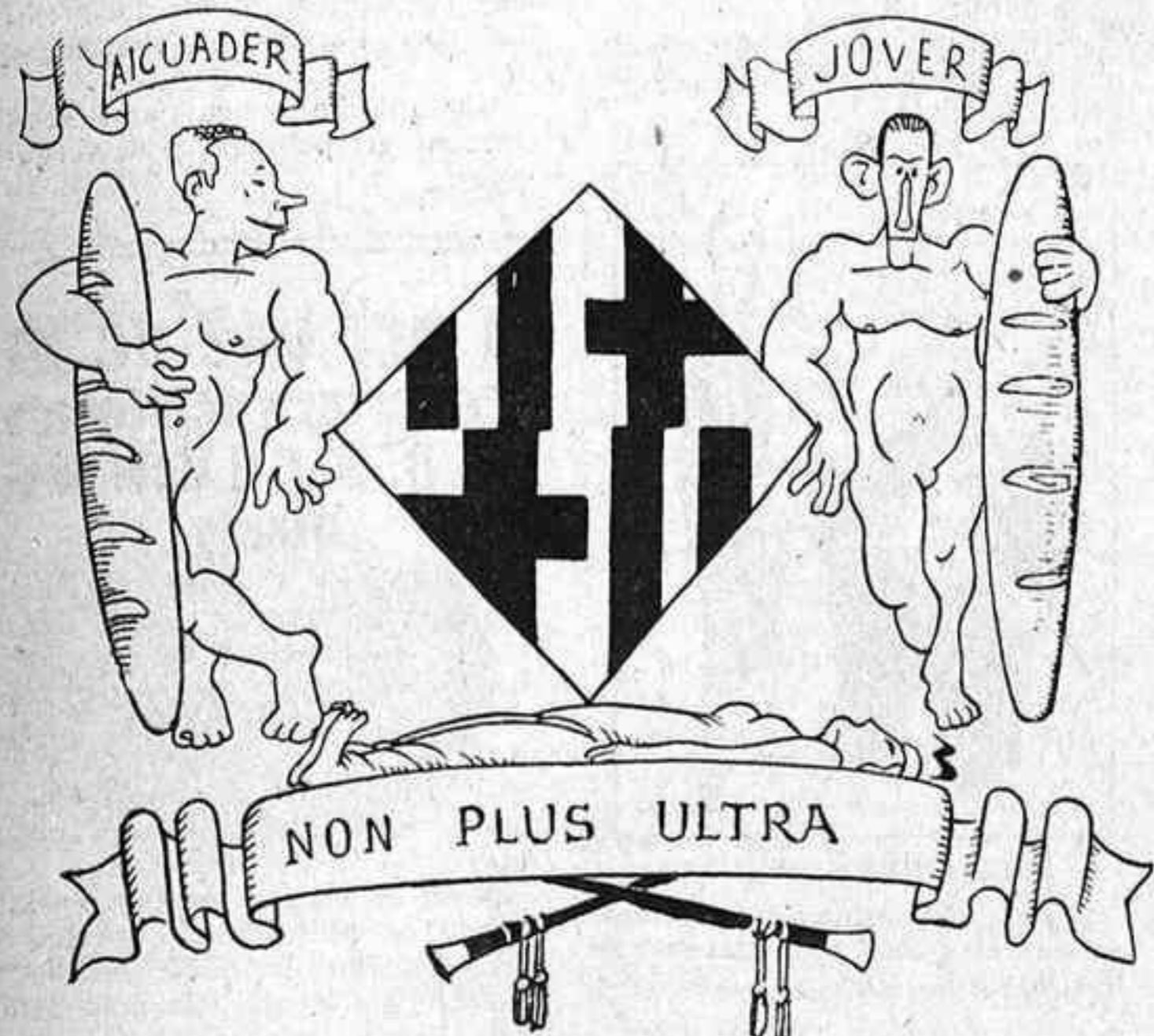
(Manxeta de "L'Opinió", de diumenge, que EL BE NEGRE no té cap inconvenient en fer-se seva)

Any II - Núm. 50

Barcelona, 22 de març de 1932

Preu: 20 cèntims

Una xamosa reparació La crisi municipal segueix més oberta que mai

L'heroisme mostrat pels dos camions de resistència de l'Ajuntament, doctors Aiguader i Jover, suggerí als seus admiradors la idea simpàtica i oportuna de reparar un tort que data del segle XV quan en descobrir Cristòfol Colom i Ulloa el Nou Món, els Reis Catòlics enviaren les brigades municipals a les Columnes d'Hercules i als diros per esborrar el Non del rètol que fins aleshores ha-

via dit *Non Plus Ultra*, per *Plus Ultra* amb evident injustícia envers els doctors Aiguader i Jover. Es per això que, després de l'èxit esclatant de la darrera sessió municipal s'organitzà a la sortida la comitiva per anar a restablir el *Non* a les columnes. Però, ¿on eren les columnes? Les que hi havia a l'Exposició i que haurien servit admirablement per al cas, havien estat enderrocades pel seu autor, el senyor Puig i Cadafalch, en obsequi al seu amic el general Primo de Rivera i les altres, les autèntiques, eren massa lluny per la pressa que tenien els admiradors. Es per això que, passant per davant d'un forn on acabaven de treure el pa tot calent, compraren dues magnífiques barres que, empuñades pels herois de la nit serviren admirablement de sustentacle al rètol, «Non Plus Ultra», (amb un *Non* com una casa) escrit damunt una cinta entortolligada a les barres. El fotògraf oficial de l'Ajuntament feu aleshores un retrat al magnesi que, ampliat i firmat pels assistents i pels homenatjats fou decidit que es col·loqués al despatx de l'Alcaldia.

I restablert el *Non* al *Plus Ultra* la concurrència se'n va anar a la non-non.

Escamats pel tò insidiós de les informacions de premsa de la darrera sessió municipal i per les pròpies impressions, influides sense cap dubte unes i altres, com assabentats elements de l'Esquerra ens feren saber, per la supressió de les subvencions generoses i abundants que cobraven els reporters abans que el senyor Casanoves instal·lés la guillotina a l'hemicycle i proclamés la República amb tot i l'aferrissada oposició del Partit Radical, vàrem decidir informarnos en les fonts mateixes de la informació i, parlant de fonts, tota persona mig culta comprendrà que anàrem a veure el doctor Aiguader.

Trobàrem l'alcalde rematxat de Barcelona al seu despatx de l'Alcaldia, traient llustre a la vara amb una baieta.

—¿Amb una baieta li dona llustre?—li preguntàrem per a entrar en matèria.

—Amb una baieta i pasta, amb molta pasta, que és el que dona més llustre.

Entrats ja en matèria i veient les bones disposicions en què es trobava, li diguérem el que ens portava al seu despatx: Es tractava que ell, imparcialment, ens donés la informació oficial de la sessió del divendres passat.

—Amb molt de gust—digué—, i amb més gust encara perquè he vist que la premsa no interpretava d'una manera prou clara i precisa com havien anat les coses.

Donà les darreres fregues a la vara, hi donà després l'alè, tornà a fregar una mica, obrí la caixa de cabals, hi tancà el símbol de la seva autoritat, es féu portar un got d'aigua i s'empassà la clau com si fos una aspirina.

—Ara—digué—puc estar tranquil i per vostè.

EL DR. AIGUADER ENS EXPLICA LA SESSIÓ

—Suposo—digué el Dr. Aiguader—que vostè va assistir a la sessió pública. Així, doncs, podré estalviar-me d'explicar-li les reunions privades que la varen precedir. Quan va ésser l'hora, vaig pujar a la presidència, vaig agafar la campaneta, la vaig fer

sonar, vaig obrir la sessió i vaig tancar els ulls. És dolç sentir els debats amb els ulls closos. De vegades sembla que s'allunyen, s'allunyen; després s'acosten, s'acosten. És una delícia.

Els debats, doncs, aquell dia, s'anaven allunyant, allunyant. Quasi no els sentia, quan de sobte vaig sentir que en Giralte deia alguna cosa a en Casanoves, i vaig adreçar l'orella.

En Casanoves, ves quines coses passen, s'havia passat als radicals i en Giralte s'havia passat a l'Esquerra. Es clar, com que en Casanoves era radical, volia que tots dimitíssim, especialment jo, per a posar-s'hi ell. En canvi, en Giralte, vinga defensar-nos i dir que els radicals no volien el poder i que ens l'havíem de confiar.

Aleshores en Casanoves digué que havíem de deixar el govern de la ciutat, al mig del carrer, i ho va fer, i jo, que sí, afegí si ho havia de permetre, que el recullo. Va ésser una maniobra habílíssima i molt aplaudida pel públic de la tribuna. Deia en Casanoves:

En Casanoves. — La crisi està oberta i el diàleg està obert!

En Giralte. — No podeu dimitir, perquè Barcelona es quedaria sense govern! (Quin home, en Giralte!)

En Solà. — Heu de governar per continuar demostrant la vostra ineptitud política! (Quin home, aquest Solà!)

En Casanoves. — Tothom dimiteix tantes vegades com sigui necessari! La crisi està oberta i el diàleg està obert! (Quina punta, en Casanoves!)

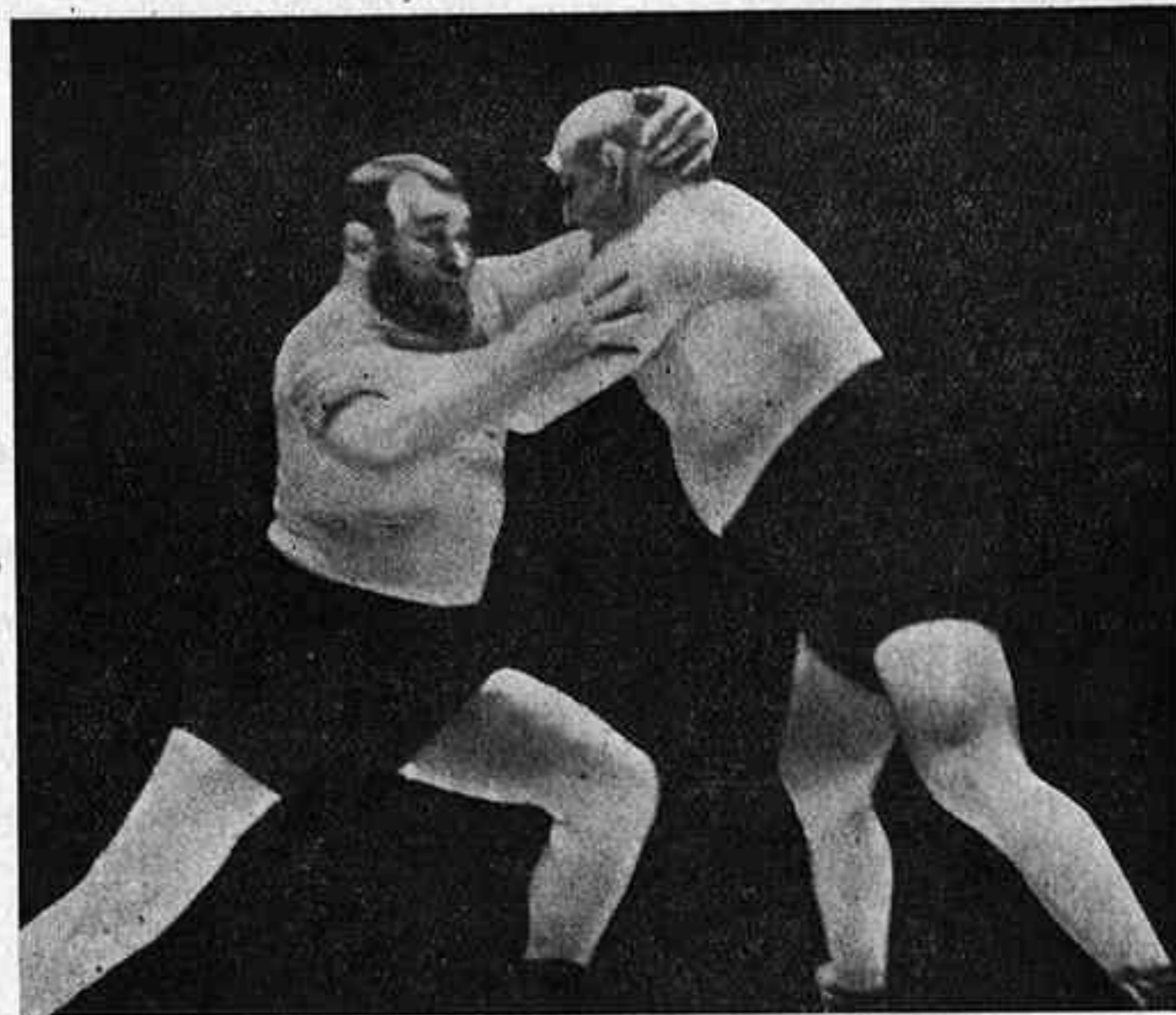
En Lluhi (que s'havia tornat en Salvador Dalí). — *Je crache sur Barcelone!* (Quin home, en Lluhi!)

En Casanoves. — La crisi està oberta i el diàleg està obert! (Vaja, home, vaja!)

En Jover. — Doncs, per mi, com si estigués tancada; ja ho vaig dir a l'altra sessió. Tancada i ben tancada a dintre l'armari, perquè jo, encara que digui que dimiteixo, no dimiteixo. I ara! (Això són homes!)

En Giralte. — Vós, calleu, que no sou ningú!

(Segueix a la pàg. 2, columna 1)

ELS DRAMES MUNICIPALS

Un dels moments més emocionants del duel Giralte-Casanoves, celebrat amb gran èxit al saló del Consistori.

(Foto «Be Negre»)

JA VEUEN SI ES SENZILL

Quatre idees clares sobre el sistema proporcional de la llei electoral

Les informacions periodístiques que fins avui hem llegit a la premsa diària relatives al sistema proporcional ens han demostrat que ni els lectors ni els escriptors acabaríem d'entendre bé de què es tractava i si nosaltres podem dir-ne alguna cosa és, precisament perquè hem evitat aquestes lectures perniciosos que els diaris serveixen per servir alguna cosa als que, incautes, els compren sempre, des de la més tendra infància, hem cregut que, si s'agafava la ploma era per aclarir conceptes i no pas per enfosquir qüestions, i és per això que nosaltres ens proposem avui i en aquest lloc informar el lector i l'elector del que serà el sistema proporcional aplicat a la nostra llei electoral, que ja és dir.

Hi ha diversos sistemes: el sistema planetari, el mètric decimal, el monetari, el de l'Esclavitud, etc. per no citar més

que els que tenen més relació amb el que ens ocupa. El sistema proporcional té, però, segons sembla, la preferència de les Corts que encara no s'han donat de l'existència de l'Esclavitud i és per això que ens veurem precisats a ocupar-nos en amb més extensió. Amb ell, té íntimes relacions el monetari, però no és ara el moment de parlar-ne. Tot arriba en aquest món i també arribarà aquell moment.

El sistema proporcional, aplicat a la llei electoral, consisteix a votar els diputats per circumscripcions (si pot ésser de bon tamany, més aviat grans que petites) que es tindrà cura d'apuntar a les llistes que no s'han de confondre amb les de les cuineres quan es dirigeixen al matí al mercat.

Però el sistema no consisteix precisament en això, sinó en l'escrutini. Un cop ha votat tothom s'agafen les candidatures i es compten, procurant no descomptar-se. Si hom es descompta es torna a començar. Un cop fet l'escrutini es va en busca del *quocient*, que es procurarà que estigui en bon estat i s'hi aplica. No tothom aplica, però, el *quocient*. Els imperialistes usen amb preferència el *subquocient*, però és molt més complicat i ho deixarem per un altre dia. El resultat de dividir el *quocient* pel nombre total de vots, es multiplica per l'exponent i s'hi suma la resta. Si algun candidat no arriba al nombre de vots, es posa a part i es guarda en un lloc fresc i sec perquè és possible que encara es pugui aprofitar. Els diputats que admeten el *quocient* queden elegits si no tenen algun impediment com per exemple si no són cosins germans, pares i fills o padrins d'una mateixa criatura o d'un mateix desafiàt. Els vots que sobren de la divisió del *quocient* pel terç del nombre de diputats electes, es posen a part i s'apliquen als diputats igualment posats a part multiplicant, aleshores, en comptes de dividir. La resta del producte de la multiplicació tornat a dividir pel *quocient*, indicarà el nombre de diputats que, en la segona llista, podran passar al *ballottage*. I un cop portat a cap aquests, els que quedin indemnes s'agregaran a la primera llista dels elegits i tots plegats aniran al Congrés. Els exemples són tan obvis, que ens abstenim de posar-los; el lector en trobarà a cents a cada cantonada.

"Joversurroquisme"

El líder del nou partit, s'explica

El camarada Antonio Olarte Hervias, president de la Federació local de societats obreres de la U. G. T., va trametre al senyor Jové i Surroca, regidor i conseller de la Generalitat, sedicent representant de la U. G. T. dintre aquells organismes, una lletra desautoritzant-lo en nom de la U. G. T., i convidant-lo a dimitir el càrrec; però el senyor Jové i Surroca, que no és cap ase (diguin el que diguin) li va transmetre la següent resposta, en temps oportú:

«Compañero Antonio Olarte Hervias.

»Estimado camarada:

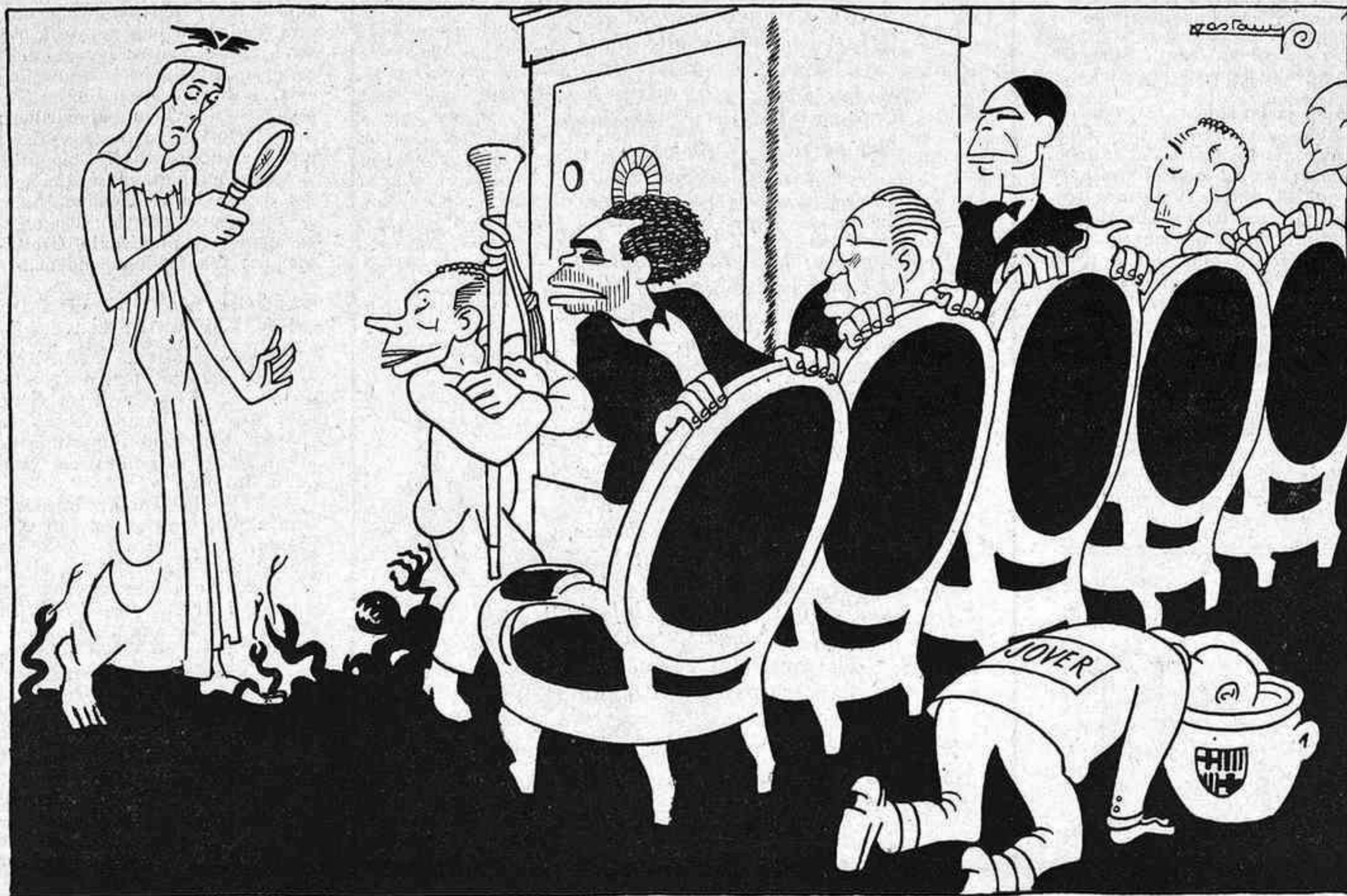
»No comprendo por qué razón debo poner mi cargo a disposición de la U. G. T. a pretexto de no sé qué llos y peregrinas delicadezas: no, entre camaradas hay que hablar claro; yo siempre he defendido el Jove-y-Surrocanismo, partido que, para mi data de la más remota antigüedad de la que yo tengo idea; es decir, de mi uso de razón; y siempre he seguido la máxima que a continuación transcribo: «El Joversurroquismo bien entendido empieza por Jover y Surroca mismo.» No hay, no existe, por tanto, motivo alguna que me obligue a dimitir. Estoy donde estuve; «soy lo que eras y lo que soy, serás». No dimito y me hago cruces laicas, considerando que hay alguien que me crea obligado a que dimita.

»Esta es mi última palabra. »Por la comisión ejecutiva: el presidente, José Jové Surroca; el secretario, José Jové Surroca; el conserje, José Jové Surroca; el botones, José Jové Surroca.

»Le saluda José Jové, su seguro servidor, y Surroca.»

Hi ha un segell que diu: «José Jové y Surroca».

Ara queda aclarit tot el misteri del cas del senyor Jové i Surroca; a l'últim sabem qui és i què representa: I no cal que dimiteixi; pocs polítcs senten llurs ideals amb la veuènencia d'aquest home tan identificat amb el partit que representa.

—No havíem quedat que havíem dimitit?
—Sí, que hem dimitit!
—Ah! Em pensava que havíem dimitit...

La crisi segueix oberta

(Ve de la pàg. 1)

En Casanoves. — Doncs, volem i veurem qui guanya, o sigui, qui perd!

Aleshores fou quan la Lluga, passant-se a l'Esquerra sobtadament, amb el seu maquiavelisme tradicional, es posà a callar com un mort insepult per boca d'en Pellicena.

Però en Casanoves es va posar a botar i a votar i s'endugué la victòria. Ja estàvem llestos. Tots havíem de dimitir. En Casanoves va venir per prendre'm la vara, perquè deia que l'havia de donar a en Pellicena. En Pellicena l'esperava amb els braços oberts... Però, sí, sí, fes-te repicar, li vaig dir jo, i vaig obrir els ulls.

Tot havia estat un mal somni. Només hi havia un pam de diàleg obert. Vaig mirar sota la taula: la vara hi roncava com una santeta. Vaig mirar els escacs. Els regionalistes eren als bancs dels regionalistes; els radicals eren als bancs dels radicals; en Jover, al banc d'en Jover; els nostres als bancs dels nostres i els altres als bancs dels altres. Era l'hora de votar i votarem. Les minories, que es pensaven que eren majories, resultà que eren minories, perquè en Jover va ésser amable i el comte de Güell, entabonat per en Companys com un simple rabassaire, s'havia quedat a Madrid pensant-se que en Companys també s'hi quedaria. És el que deia en Lluís, que ja sap tant francès com jo: «Qui rit el primer rit dos cops!»

Aquesta, acabà el Dr. Aiguader, és la veritat veritable, i tot l'altre són insidies.

—I la crisi?
—La crisi continua oberta, naturalment; però com que ara ve el bon temps, ve la primavera, ve la primavera... i vostè ja m'entén.

Les caramelles

Amb motiu d'haver-se donat de baixa un dels Cent homes d'en Fontbernat, no se sap si aquesta prestigiosa agrupació podrà sortir el dissabte de Glòria a cantar les caramelles. El senyor alcalde s'ha ofert a solucionar aquest conflicte, cedint-los graciosament un temporer de l'Ajuntament perquè els acompanyi fent de peix.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Manifestacions convingudes	0 a 0
Jover Sarroca	1
Atracadors sindicats	0'2
Setmana Santa	0'4
Cambridge and Oxford	9 a 0
Llei Agrària	108
Llei Electoral	102
Llei de l'embut	A la Lluga
Ventoses bilbains	0'4
Aiguader	112
Casanoves	18

Malgrat la baixa cotització de l'única obligació emesa de Jover Sarroca ha estat reiteradament sollicitada per la majoria i minories consistorials.

Quan semblava que els Casanoves pujarien sobre els Aiguaders, ha aparegut un altre aiguader consistorial i els Casanoves s'han quedat, altra vegada, sota el xàfec.

D'ençà que Ventosa ha parlat a Bilbao, Josep Pla no para d'enlustrar-li les sabates amb la tinta de La Veu. I això, naturalment, ha provocat una baixa de Ventoses.

LA LLIGA I LA QUARESMA

La conferència del senyor Didal i Guardiola (didal significa el treball; la Guardiola, l'estalvi) va anunciar-se, primerament, per al divendres dia 11. Amb l'excusa que aquell dia no podria radiar-se, es va aplaçar per al dia 14.

En un dels paràgrafs del seu parlament, va dir l'il·lustre pronoi:

«... i és que les feres volen carn, carn, carn i carn!!!»

Hom diu que aquest va ésser el vertader motiu pel qual no va donar la conferència en divendres.

Cal no oblidar que estem en Quaresma, i que és un pecat anomenar aquestes cosetes en un dia de dejuni.

—Què és això de la llei agrària?
—Pots comptar! Algua romanso per apujar la contribució.

TURPILOQUIA

En començar el seu discurs durant el miting improvisat del divendres, al Casino del districte V, el senyor Ullé féu:

«Amigos: seria una verdadera blasfemia el que yo hiciese un discurso, después de hablar el jefe de la minoria radical.»

Fet aquest aclariment, va parlar, és a dir, blasfemar una hora i mitja; un ateu, com ell, no té cap por de dir «blasfèmies».

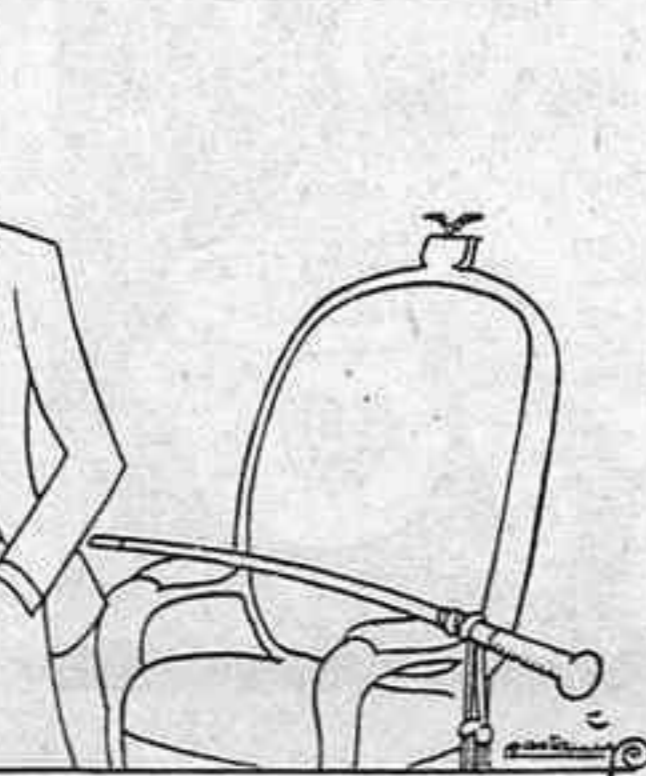
CONSERVADOR-LIBERAL

El Palau de Pedralbes, la residència ex-reial destinada a cultural des de l'adveniment de la República, fou posat sota l'advocació i la conservació del conservador el Bell Otero. La soledat, l'aire fresc — i regalat — de l'indret, les parelles, pobretes!, que en la nit fosca es veien obligades a moure's en les estretors d'un auto, mogueren la compassió i la imaginació del conservador, el qual darrerament no es pogué estar d'obrir les portes — la portella — del palau confiat a la seva conservació, a alguna cosa una mica més animada, més divertida i més moguda que la cultura. I heus ací com, de sobte, l'indret, l'hora, el soroll de la música, convertiren un conservador en liberal. Tot sigui en bé de la República i de l'augment de la natalitat.

«LOS MUERTOS MANDAN»

Això ja ho sabien els radicals, des que són al món. Però l'Esquerra també n'ha fet l'experiència: tot el que li passa és perquè el senyor Vallverdú (regidor del partit) un bon dia va decidir d'abandonar aquesta vall de llàgrimes i anar-se'n a fer-la petar a l'eternitat amb els electors dels lerrouxistes.

La desaparició del senyor Vallverdú, significa també la de la majoria absoluta de l'Esquerra; d'aleshores ençà, cal que ella compti amb l'ajut d'algú de les minories individuals, encara que sigui l'inexistent Josep Jové i Sarroca, que no és ningú ni representa ningú, ni ningú no sap qui representa.

—I no li reca, deixar la vara?
—Una mica. ¿Però vostè no s'imagina l'olla que podem fer, ara que serem oficialment a l'oposició?

amb el cor a la mà.

Goigs de Sant Aiguader, patró dels desmenjats

De la terra Catalana
sou el més fornit prdrer,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

Vint «taulades» se us disputen
(i no «teulades» de gat!)
Les cridries no us immuten,
ben menjat i ben tractat;
tot i la «gorra» galana,
no sou, però, el masover,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

No en sou, no; amb la vostra «gorra»
feu d'amo a l'Ajuntament;
fins goseu mastegar sorra,
que vol barra (1) de valent.
Vostres càrrecs fan sardana
i vós sou el flabioler,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

Per forquilla teniu vara
i faixa per tovalló,
i engegueu més d'un «i ara!»
si us parlen de dimissió:
el vostre ànim no s'aplana,
urpellut com l'esparver,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

De vós es conten miracles,
i sou un miracle (2) vós:
diu que rodeu «tabernacles»
essent «Aiguader» rabiós;
també que entre gent mundana
més que «Miró» sabeu ser,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

Per obrar tal galindoia,
digueu-nos com us ho feu;
vós que ja no aneu en doina,
d'ençà que no aneu a peu,
ni tampoc en vil tartana,
ni en trist «Vaxi» d'en «Tachiers»,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

Us heu llevat a punt d'alba,
però no pas amb dits balbs;
l'ocasió la pinten calba,
i prompte ens farem tots calbs;
Barcelona és la campana
i vós sou el campaner,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

Prosseguiu vostre prodigi,
arrapeu-vos més que mai;
si us passa pel barret frigi,
podeu trametre al carai,
tot qui la vara us demana,
del partit, o foraster,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

Tot qui la vara us demana,
és que us vol amagar l'ou,
i li surten dents d'enveja
i la geniva li cou.
Res; si bufa tramuntana,
arrapeu-vos-hi més bé,
oh santíssim Aiguader,
patró de la bona gana.

I si—tant de bo no sia!—
amb troneta i amb esbronc,
us lleven de l'Alcaldia
—que és com llevar el cap del tronc—
que caigui el vostre infortuni
damunt del partit, també,
oh santíssim Aiguader,
llavors, patró del dejuni!

Sanctus Iacobus Aiguaderus, miserere nobis.
Santamaria, ora pro nobis. Casanovae, dona nobis
pacem. Amén.

(1) Sinònim de mandíbula.
(2) No hi vegeu cap al·lusió al senyor Miracle, també
alcalde, de menció gloriosa.

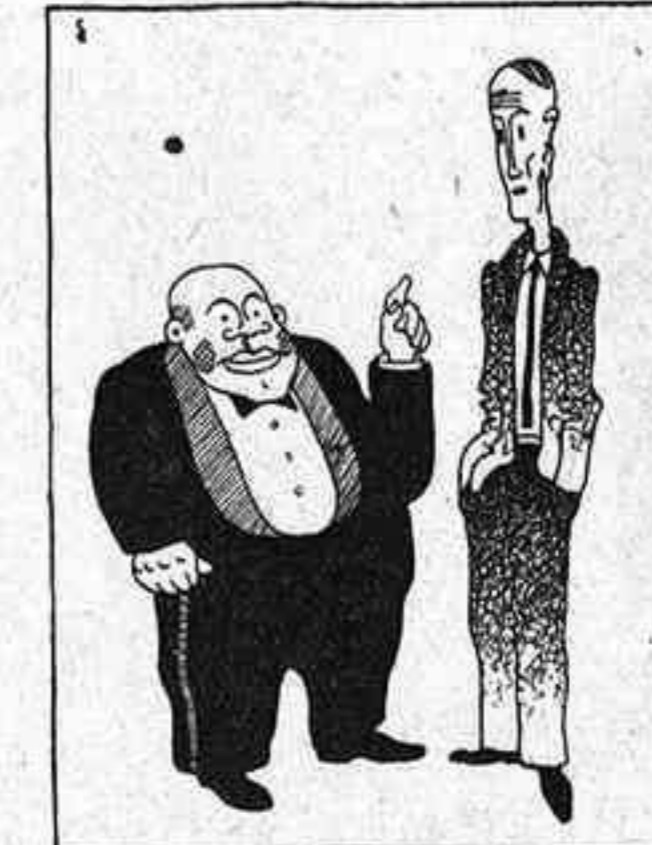
DARRERA PIQUIPONIANA

Diuen que el nostre mai prou ponderat amic Pich i Pon un dia, a mitja tarda, li agafaven ganes de berenar. I l'home s'entafora en una popular granja del Passeig de Gràcia.

—Què prendrà el senyor? (tractant-se d'una «piquiponiana», ens creiem en el deure de precisar que això ho va dir el cambrer).

En Pich va donar una ullada als vidres de l'aparador, i amb aquell aplom que tant impressiona en Màrius Aguilar, li va respondre:

—Sí, mira, em portes un yoghurt faquir d'aquests que t'eni anunciats...

ELS FUTURS CANDIDATS

El gras. —Si el sistema proporcional va de debò, amb la meitat de vots que jo, sortia elegit...

MODESTIA

Fins el 15 de l'actual el senyor Josep Sentmenat tingué oberta a la llibreria T. M. P., del Passeig de Gràcia, 54, una exposició de caricatures del que solem dir-ne l'«élite barcelonina»: Baró de Monclar, Francesc d'Alós de Fontcuberta, Joaquim de Ramfrez de Orozco, Lluís de Dalmas d'Olivart, Marqués de Vilallonga, Enric de Camps de Gibert, Comte de Güell, etc.

Com sigui que tots els visitants eren gentilment invitats per una senyoreta a signar en un lúxos àlbum en el qual els títols nobiliaris i els «de» hi eren abocats pel broc gros, sembla que un modestet pare de família va defugir el compromís amb aquest modestíssim argument:

—Veurà, senyoreta, com que un servidor només es diu Ponnoleres...

UN DIARI INDEPENDENT, QUE NO ES DIARI

Le Journal des Etrangers és, com el seu nom sembla indicar, un diari per als estrangers. Però no és, precisament, un diari. En quatre anys n'han sortit 307 números. Aquest diari, dedicat a informar els estrangers, els informa sovint de manera pintoresca i curiosa, estil espanyolada, i amb una independència feroç que anuncia a darrera pàgina en una manxeta que diu: «La força d'aquest diari resideix en la seva independència», i en un anunci que proposa: «Si voleu ajudar-nos: Subscriu-vos al nostre diari! Feu-nos subscriptors! Doneu-nos la vostra publicitat! Recomanen-nos a les vostres coneixences!», i, finalment: «Envieu-nos alguna nota per publicar! Gratuïtament? Santa independència!»

ALLO DE L'ARBRE BO I DE L'ARBRE DOLENT...

El senyor Miquel A. (Ah?... Ja! Ja!) Marín, feia de catalanista a la FUE de Dret, però com que els companys no es conformaven amb l'oportunisme marinista, l'assemblea els obligà a dimitir.

La novella Junta, inclogué com a punt cabdal del seu programa, la catalanització de la Universitat. Naturalment, el jove Marín, consumí un torn en contra, i tingué ocasió de dir allò de: «Cal que la Universitat de Barcelona sigui castellana, o bé cal crear dues Universitats, per tal que els castellans residents a Barcelona, encara que siguin en minoria, no es sentin perjudicats en els seus drets.» No calia dir més. Els de «La Casa de España» instantàniament l'elegiren el seu líder. Animat per l'èxit, el jove senyor Marín no vacilà a votar contra la catalanització.

El bo del cas, únicament per això en parlem, fou que el seu company Coromines l'imità. Ja caldrà que vigili el seu noi don Pere! I pensar que de tot en té la culpa una mala companyia!

Abusos des-honestos

Els que no donen la cara

Aprofitant-se de l'abrandament produït pel grandios triomf del més formidable aldarull de la història municipal universal se'n tornà victoriosament amb la vara d'Alcalde entre canes (del Dr. Aiguadé), aprofitant-se del soroll i l'escalf dels correligionaris que l'abraçaven i li estrenyien la mà, uns éssers dubtosos, insinuats entre la gentada, amb llur llavis impurs morrejaren les galtes austeres i masculines del prohóm de l'Esquerra; tot seguit fugiren, cobricelats per l'onada de l'entusiasme.

La guàrdia cívica cerca activament els petoners poca-vergonyes.

El per què de la reobertura dels locals del B. O. C. i dels Sindicats

En rebre l'enviat especial d'EL BE NEGRE, el senyor Moles va dir-li que havia decidit que s'autoritza la reobertura dels locals del B. O. C. i dels Sindicats.

—¿I no tenen por de què esclatin més conflictes?—va preguntar el nostre reporter.

—Ja hi hem pensat, ja, però no hi ha més remei que obrir-los. La raó és molt senzilla: mentre els locals dels comunistes i sindicalistes estan tancats, aquells elements es reuneixen d'amagat, allà on poden, en una casa particular, a les afores, etc. I això fa que el dia que ens convé agafar-ne alguna, la policia no sap on anar-lo a pescar. En canvi, mentre els locals són oberts, tots s'hi reuneixen, i d'aquesta manera ens és molt fàcil trobar-los.

—O sigui, en definitiva...

—Que la reobertura dels sindicats i dels centres comunistes obeeix només al desig de les autoritats de facilitar la tasca de la policia.

I el senyor governador, no va fer cap més manifestació sobre el particular.

Mitja planxa

Abans de prendre possessió del càrrec, el senyor Antoni Ventós, nou governador de Lleida, va visitar el governador de Barcelona. En acomiadar-se, es destapà amb unes frases elogioses en extrem:

—Senyor Moles, ja sap que en mi hi té un servidor incondicional.

—Gràcies, moltes gràcies—féu mig emocionat el governador de Barcelona.

—M'emmirallaré amb l'actualitat de vostè.

—Gràcies, gràcies.

—Seguiré fil per randa les indicacions i suggerències que vostè em faci.

—Gràcies, gràcies.

—No mouré un peu sense abans haver escoltat el seu consell.

—Gràcies, moltes gràcies.

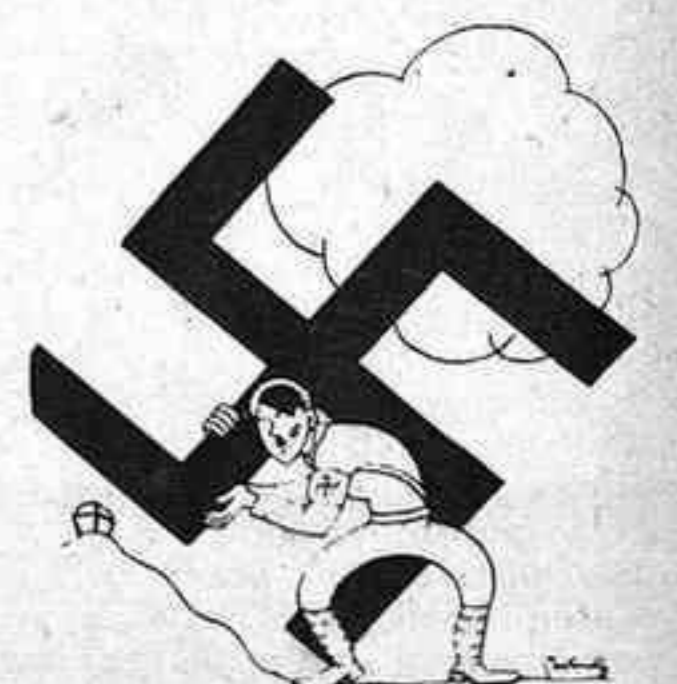
I el senyor Moles estava tan satisfet, que no se'n sabia avenir. I fins aprofità una pausa per dir a cau d'orella a un amic que assistia a l'entrevista:

—Es molt amable el senyor Ventós. I simpàtic. I agradable.

Però el nou governador de Lleida, en un moment diguem-ne *tonto*, d'aquells moments que tothom està exposat a tenir, va fer la revelació sensacional:

—El senyor Casares Quiroga m'ha dit que no fes res sense consultar-li abans a vostè.

Quina manera de fer planxes! Tan bé com hauria quedat si hagués sabut callar a temps!

SETMANA DE PASSIÓ

Hitler.—També jo porto la meua creu

Ovelles esgarriades

Si ho arriba a saber l'interessat!

Preguem als nostres lectors que no facin a mans del mestre Vives aquest anunci, aparegut a la «cartelera» del Ciero de divendres:

GRAN TEATRO DEL LICEO
Mañana sábado, tarde, a las cinco 2.ª de propiedad y 4.ª de abono a tardes. Acontecimiento artístico. La famosa soprano María Espinart i el exímio divo Hipólito Lázaro en la última representación de la ópera en cuatro actos del Mtro. Vives,
RIGOLETTO

Perquè el mestre Vives no hi té cap culpa, ni a la Societat d'Autors no s'ho voldrien creure.

Aquests reaccionaris!

Del diari piadós i neo-republicà *El Dia Gráfico* reproduïm aquest gravat que figurava a la primera pàgina:

Olot. — Distingidas señoritas que han presidido las «Cuarenta Horas» celebradas solemnemente en la iglesia parroquial. (Fot. Vélez)

Es veu que don Mariano Aguilera ja ben poc que va a missa, perquè li vingui tan de nou unes quaranta hores a Olot. Realment, l'home s'ha pensat donar el cop amb aquesta fotografia, publicada en un lloc preferent de primera pàgina, que fins ara s'havia reservat per a coses més importants, com és ara Alfons XIII, Primo de Rivera, Martínez Anido i altres republicans per l'estil.

Coses de Sevilla

Mireu quina gasetilla: BUZON, AGREDIT
Sevilla.—En sortir del treball de la Surera, l'obrer Buzón ha estat agredit per tres pistolers. L'obrer buscà refugi a un portal, des d'on s'hi torna. Cap dels trets no féu punteria, i els agressors fugiren.
Això vol dir que heu de comprar cada dia *El dirai del Comercio*, on, al costat d'aquesta, hi solen haver coses molt bones, i que, segons totes les versimblances, és dirigit per un altre Muñoz Seca.

Estafada clàssica

Sota aquest mateix títol, deia *La Publicidad* de diumenge: «A la Plaça d'Espanya, pel vell procediment de les misses, dos desconeguts timaren a Nativitat Alcoriza 175 pessetes que portava. Mentre s'estava banyant a casa...»
Fa una mica de mal entendre com, trobant-se a la Plaça d'Espanya, la senyora Nativitat s'estava banyant a casa.
A no ésser que es tracti d'alguna estàtua de la font monumental!

Després diran...

Retallem d'El Noticiero: «Para asistir a un festival benéfico estubo en Vich «Miss Catalunya-España», señorita Teresa Daniel. Después de admirar lo más notable de la ciudad, visitó la fábrica de salchichón de los señores Robert y Compañía. La señorita Daniel quedó muy complacida de su visita, elogian-do la instalación y la extremada limpieza que en toda ella se observaba.»
Per la nostra banda, afegirem que els senyors Robert i Compañia van també d'allò més nets de roba interior.

Un cadàver de fa manya natural

L'Agència Fabra trameté dissabte el següent telegrama que publicà la premsa del diumenge: «Paris, 10. — La inhumación del cadáver de M. Briand al cementiri de Cocherel tindrà lloc el dia 10 d'abril.
Com que el cementiri, situat a la porta de l'església, és molt petit, serà ampliat.—Fabra.»
Aquests francesos exageren tantmateix amb llurs grans homes. Ni que es tractés del monstre del Dr. Frankenstein!

—Per què criden aquestes cosotes?
—És una manera com una altra d'insultar-se.

¿Qué penseu dels nostres actuals estudiants?

Respònd a la nostra enquesta, el savi inventor i notable pedagog, Dr. A. Vila i Nadal (L'avi) (1)

Com cada any, així que la primavera apunta i els arbres llueixen les primeres gemes, les carabaceres del carrer de Corts carabaceras ufanes. Això recorda als reporters—en lògica conca-denació—els estudiants, i en no tan lògica relació, els exàmens. Per això, la florida de les carabaceres i la pregunta idiota: «Què opineu del nivell intel·lectual dels nostres estudiants?», brollen a un mateix temps. EL BE, que com a gran rotatiu que és, no pot negligir cap dels aspectes de la vida ciutadana, és congratuat d'inaugurar aquesta sèrie de reportatges, amb la resposta del popular mestre, de dues o tres generacions de metges i d'apotecaris.

PARLA EL DOCTOR VILA I NADAL

Hem trobat al mestre, acabant de perfeccionar una màquina de lligar cigarretes, de la seva invenció.

Lliurats ja a la nostra feina, el Dr. Vila ens ha allargat un volum. (A. Vila Nadal. Compendio de Geología, Barcelona, 1924) i ha contestat a les nostres preguntes, limitant-se a assenyalar-nos diversos paràgrafs de la seva obra.

—Dèbese tener en cuenta que los libros no enseñan nada, o casi nada, lo que enseñan son las cosas; el libro sólo sirve de guía para el que no sabe... (página 5)

—Respecto a las excursiones, mientras no se organice la Agrupación de los padres de los alumnos para resolver la cuestión económica, no me parece oportuno hacerlas a grandes distancias... Con excursiones al Tibidabo, Vallvidrera, San Pedro Martir, Monjuich... se puede desarrollar un curso completo... (pág. 7)

—Sí, he procurat que la lectura fos distrèta. Veurà llegeixi:

Profesor. — Coja Vd. los tres frascos de boca ancha y busque tres tapones de corcho que ajusten bien a los frascos: ahora con una lima de cola de ratón del diámetro de los tubos de cristal, a cada uno de los tapones hágalos tres agujeros del diámetro de los tubos.

Alumno. — Ya está.
Profesor. — Ahora encienda Vd. la lámpara de alcohol, ponga Vd. una varilla hueca sobre la llama... que ocurre?

Alumno. — Que la punta de la llama amarillea.

Profesor. — Este color amarillo es del sodio del cristal; vaya Vd. con cuidado porque enseguida se doblará...

Alumno. — Ya está. (página 183)

—També ho veurà clar aquí: Composición y descomposición de cuerpos.

Pueden ocurrir cuatro casos: 1.º Composición es cuando se unen dos cuerpos simples como el oxígeno con el hidrógeno para formar el agua, comparable con el matrimonio entre solteros.

2.º Descomposición... comparable a un matrimonio que se divorcia.

3.º Un compuesto accionando con un simple... como en un matrimonio que un soltero se uniese con la mujer y el marido burlado se quedase solo.

4.º Descomposición y recomposición... llaman cambio de pareja. (pág. 193)

Potser fins aleshores, la intervenció havia estat massa rígida. El Dr. Vila ocmrenent-ho, ens ha explicat diversos passatges de la seva vida. Ens ha parlat de la resonància que adquirí, i haver lograt cristallitzar externament un tigre de carn i ossos—submergint-lo en una dissolució d'alum potàssic, pedra d'aquella de «des-

prés d'afaitar-se». Del seu projecte de defensa del port de Barcelona, mitjançant «unos cañizos para la cría de los mejillones y para la defensa de las escuelas contra las olas». (pág. 106)
Finalment, per donar un caire pràctic a la conversa, ens ha pregat que assistíssim a la seva classe. Ja en ella, el professor ha tret una caixa de fusta, que degué contenir pots de llet condensada, i l'actual contingut del qual ignoràvem, i ha anat preguntant als seus alumnes:

- Que es esto?
- Un pluviómetro!
- Un barómetro!
- Un polarizador!
- Un water!
- Un aparato de radio! — li responien.

Però veient que no ho endevinaven, ha dit amb aire de triomf: Una máquina calculadora de mi invención!!!!!! I

El «Columbus» no ens serveix per anar a Mallorca

L'èxit del transbordador del Port havia donat a alguns industrials arditos la idea d'establir una línia ràpida entre Barcelona i Mallorca que donés al nostre port un al·licient que l'ús i l'abús de gaviotes i golondrines havia fet desaparèixer. Es tractava d'una línia que, en poques hores portés gran nombre de passatgers a l'Illa Daurada, per visitar el bressol de l'Estelrich i la cella de Valldemosa on el músic Sand i la novel·lista George Chopin havien viscut els seus amors. Per aconseguir-ho havien encarregat a una fàbrica de joguines de Nuremberg la construcció d'un vaixell apropiat i anomenat Columbus, però la indústria alemanya, per resoldre la crisi s'apropità de tal manera que en arribar diumenge el Columbus al nostre port es veié tot seguit que no es poden utilitzar per a l'ús a què es destinava.

Ja en arribar es va veure que no faríem res. La potència de les màquines produïa tal soroll sota l'aigua que els músculs que pacíficament reposaven a les cordes de les barques dels musclaires botaren cloques i a grans vols fugiren esporuguits deixant a la misèria famílies tan senceres com humils. No obstant i això, els benemerits ciutadans que es proposaven dotar d'una nova atracció el nostre port, volgueren provar les possibilitats del negoci i posaren el vaixell proa a Mallorca. Però quan ordenaren que es posés en marxa, de Palma tele-

grafiaren urgentment que hi havia un vaixell que els estava fent malbé els molls. Evidentment els alemanys n'havien fet un gra massa, ja que el Columbus, que no havia sortit encara de Barcelona, es trobava ja a Mallorca.

En vista, doncs, que el pasatge hauria de fer el viatge a peu, es reuní el Consell d'administració de la societat i acordà per seguir la moda deixant de compte el pedido.

(1) En edicions successives, hi diran la seva: Dr. J. Puset Tubià, Excm. Sr. Dr. Eusebio Díaz González, Dr. J. Saforcada, el savi Dr. Lleonart...

Un altre èxit d'El Be Negre

Indubtablement, EL BE NEGRE té alguna cosa que el mateix no se l'explica. Potser sigui aquell no sé què que durant el segle passat feia fer tantes besties als homes per les dones i a les dones pels homes, o aquell *it* que diuen els americans i que els traductors espanyols tradueixen per *ello*, quan l'usa — en americà, naturalment — aquella conilla literària, aquella mena de Josep Maria Folch i Torres dels Estats Units que es diu Elinor Glyn. Potser, fet i fet, no sigui ni el no sé què ni l'*it*, però el cert és que EL BE NEGRE, sense saber per què, l'encerta sempre, generalment. Només cal recordar el seu èxit més recent. Fou EL BE NEGRE el primer setmanari que dimarts donà la notícia de la crisi municipal. La informació, redactada el diu-

Notes de la Setmana Santa

El tràfec del Dijous Sant, serà rodar o no serà rodar? Heus ací la inquietant pregunta que s'està fent a hores d'ara bona part els ciutadans de la República.

El senyors de Solà i de Canizares ha presentat una proposició en el sentit que es decreti l'atur forçós d'autos, carros, bicicletes i carretons, permetent-se només la circulació del tramvia del carrer d'Anglè, i encara amb un «detente bala» a mig trolley.

Contràriament, el senyor Vachier té presentada una altra proposició prohibint absolutament la circulació de tots els que vagin a peu. Sembla que el senyor Arruga ha visitat el senyor Vachier per a manifestar-li que la Companyia de Tramvies estaria disposada en tot cas a donar tota mena de facilitats al públic, augmentant no solament el servei de cotxes, sinó també el de tarifes.

Avísem per última vegada els reverends economs de les paròquies de Barcelona, que si volen que publiquem els programes de les solemnitats que preparen per als dies de Setmana Santa, ens els han de trametre per tot el dia 26. Del contrari, ens veuríem precisats a radiar-los.

Un dia d'aquests l'il·lustre Adrià Gual donarà al teatre Olympia la seva tradicional conferència sobre el drama de la Passió a Oberammergau. El conferenciant explicarà tot allò que va veure en aquell poble quan va anar-hi, una vegada, quan era petit, hi afegirà nous detalls que ara li han vingut a la memòria.

Aquest any, per Dijous Sant, hom no farà ballar l'ou als claustres de la Catedral, per ésser aquesta una solemnitat reservada a la festa del Corpus.

S'avisava a tots els pobres sense feina que vulguin inscriure's per al Lavatori que ha de fer el doctor Aiguader, com a batalla de la ciutat, que és inútil presentar-se sense anar amb els peus ben nets.

El passat diumenge de Rams sorprenéu agradósament en els centres catòlics el veure que el Govern de la República havia substituït les porres dels guardes d'assalt per palmos ornats d'una cinteta tricolor.

De Jesús de Gràcia sortirà la processó dita del Perdó. El penó de la Reial Confarria dels Nazarens ha estat confiat a don Joan Pich i Pon.

Sembla que entre els jueus que, seguint el tradicional costum del Dissabte de Glòria, seran morts aquest any, no s'hi comptaran, sortosament, els senyors Campalans, Xirau Palau (I., A., J., X., Y. i Z.), Cambó i Puig i Alfonso.

L'Esquerra Eclesiàstica que presideix Mossèn Torredabella, llançarà al mercat unes precioses fulles a dos colors amb la inscripció «¡Viva Cristo Presidente!», a fi de contrarestar la campanya monàrquica dels afiliats al Cristó Rei.

Mossèn Tusquets farà l'homília a la Parroquia de Santa Anna el dia de Dijous Sant. El seu sermó és molt esperat, per quant sembla que demostrarà, com tres i dos fan cinc, que Caifàs, Anàs i Ponç Pilat eren afiliats a una lògia del carrer d'Avinyó.

ELS NOIS DE BAIX: —Llampi Apallissen un empleat! —No s'emboïlliqui, deuen ésser els urbans de la secreta.

Jesús Ulled que torna

Després de la sessió de divendres, els radicals, com ja és sabut, feren una petita moixiganga per la Rambla i, dins el Casino del districte V hi hagut discurs del Giralt i de l'Ulled: «El Progreso» en fa gran plat i gran olla. Però la versió que dona del discurs del senyor Ulled és incompleta: hi falta aquell magnífic passatge, dins el qual l'orador s'adreça als morts de Barcelona. Nosaltres el volem fer constar i esmenar l'error voluntari d'«El Progreso».

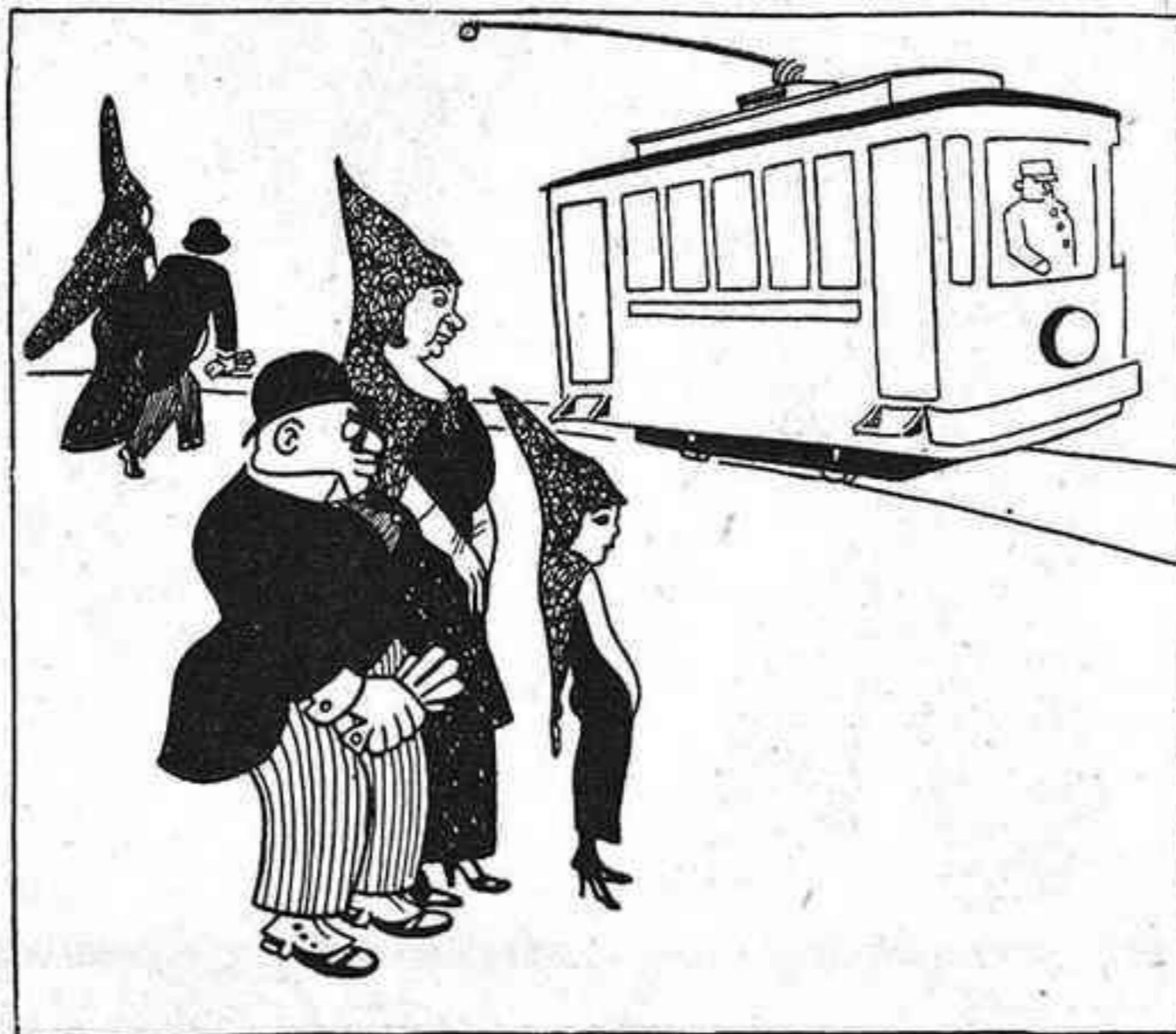
El senyor Ulled, digué: «Ese agravio ha sido la afirmación de que la «Esquerra» fué la que trajo la República! Mentira!

«Yo, en representación de los cadáveres que, heroicamente, olvidando su postración i abandonando la molición del sueño eterno, han acudido, año tras año, a las urnas, votando al Partido Radical, debo levantar mi más viril protesta. Ya veis como los hombres de la «Esquerra» ni respetan a los muertos y osan usurparles (los miserables!) el pedazo de gloria que les cabe y les incumbe! (Ovació.)

«Gloria a los cadáveres! Yo digo bien alto: abrid las tumbas, investigad los panteones, descendad a la entraña de la tierra, y me dejo cortar la cabeza si hay uno sólo que no haya votado por el partido radical!

«Gloria a los cadáveres, vivan los muertos: los muertos, que son la vida de nuestro partido!» (Ovació, deliri.)

Mentre el senyor Ulled parlava, el senyor Giralt seia al seu costat, lliurat a la més profunda son, imatge viva de la mort; hauríeu dit que, en comptes d'un prohom del partit, era qualsevol dels addictes, del Cementiri Nou o del Vell.

DIJOUS SANT

—No sé com Déu no fa un miracle i no els para en sec.
—Potser a fer miracles, més valdria que rebaixés les tarifes.

Txecoslovac!!! el teu diari és «La Humanitat»

MOLT

La representació, al teatre de l'Orfeó Gracienc, d'unes escenes del *Faust* per l'agrupació alemanya *Kothurn*, ha donat ocasió als nostres crítics de lluir la copiosa documentació amb què la Providència els ha obsequiat.

El senyor Bernat i Duran, des de les austeres columnes del *Ciervo*, no ha desaprovechats pas l'avinentesa de ficar dos cops els peus a la galleda. Per exemple, escriu que, entre les escenes que va presenciar, hi havia la de la *noche, en la calle y frente a la puerta de la casa de Margarita*, escena que no va ésser representada. Després, afirma que *antes de empezar la función dirigió la palabra al auditorio, para enaltecer el recuerdo de Goethe, el señor R. Seyffong*. El que, realment, va fer el senyor Seyffong, fou declamar la *Dedicatòria del Faust*, escrita pel mateix Goethe.

De totes maneres, el senyor Brenant i Sopant i Duran fou superat a molta distància pel crític de *La Humanitat*, el barman Pastor, el qual, als cinc minuts de representació, va exclamar, tot sorprès:

—I ara! ¿Què no hi ha música?

Es pensava que feien el *Faust* de Gounod.

Quan l'anterior anècdota fou contada a en Lluís Capdevila, el conegut home del monòcle no s'ho volia creure.

No es volia creure que no hi hagués música. Es pensava que el volien ensarronar.

El *Noticiero* encapçala una de les seves notes d'espectacles amb el següent títol: «Del Barcelona. — Los programas cómicos de San José.» Irreverents! Més que irreverents!

¿Es per arribar a això que el *Ciervo* s'ha fet de la Lliga?

Entre Igualada i Manresa, l'Aladý i la Blanca Negri han llançat el seu nou espectacle de comèdies musicals.

Entre altres coses, aquest fet ens interessa perquè ha donat ocasió de posar en circulació un nou nom en el món del teatre. Ens referim al compositor Rodríguez de Llauder, un extraordinari pianista de jazz, que ha fet la música d'una de les obres d'Aladý.

Preguem als lectors que retenguin aquest nom. Ja en sentirem a parlar.

(Al *BE NEGRE*, ens agrada apuntar-nos «tantes» com aquest).

Els forçats de l'Olympia fa 260 hores que ballen.

Els empresaris de l'espectacle, segueixen en llibertat.

En llibertat provisional, suposem.

El nou governador de Lleida, senyor Ventós, havia estat tenor de sarsuela.

Deu ésser per això que ha declarat que si els lleidatans no fan bondat de la bona, ja el sentiran.

Dissabte, al Teatre Victòria, estrenen un espectacle que es titula *El ocaso de la gloria*.

Seria inútil, encara que justificat, cercar en aquest títol cap al·lusió a l'actual situació política.

El selectíssim públic del «Conferentia Club» que va anar a sentir la dissertació sobre el teatre contemporani fran-

cès, que va donar al Ritz M. Lucien Dubech, es va avorrir d'una manera selecta i distingida.

Al sortir, una senyora deia: —Després se quejarán por- que vamos al cine!

Sembla segur que el senyor Rodés, que es ve sacrificant perquè el Teatre Liceu recobri la seva dignitat artística, reposarà en el gran teatre la «Passió» que s'hi feia un segle enrera. A tal efecte ha contractat el senyor Povill i Atzerà i altres prestigis d'Olesa. El «rol» de Crist ha estat confiat a un estudiant de medicina que té la barba més florida que el P. Antoni M. de Manresa, frare caputxí.

Teatre Català Romea

Companyia Vila-Davi

Dissabte de Glòria.
ESTRENA SENSACIONAL

L'Alegria de Cervera

Poema
en tres actes i en vers, de
Josep M. de Sagarra
Decorat nou de
Fontanals

I UN BE!

Havíem quedat que érem una República de Treballadors.

L'Esquerra, però, sembla que opina que som una República de Temporers.

Divendres vinent es celebraran els funerals de la rabassa morta. Presidiran el dol els senyors Companys i Angel Samblancat.

A la Generalitat no es parla pas d'altra cosa que de l'electrificació del tren de Mollet a Caldes, actualment en període de vacances.

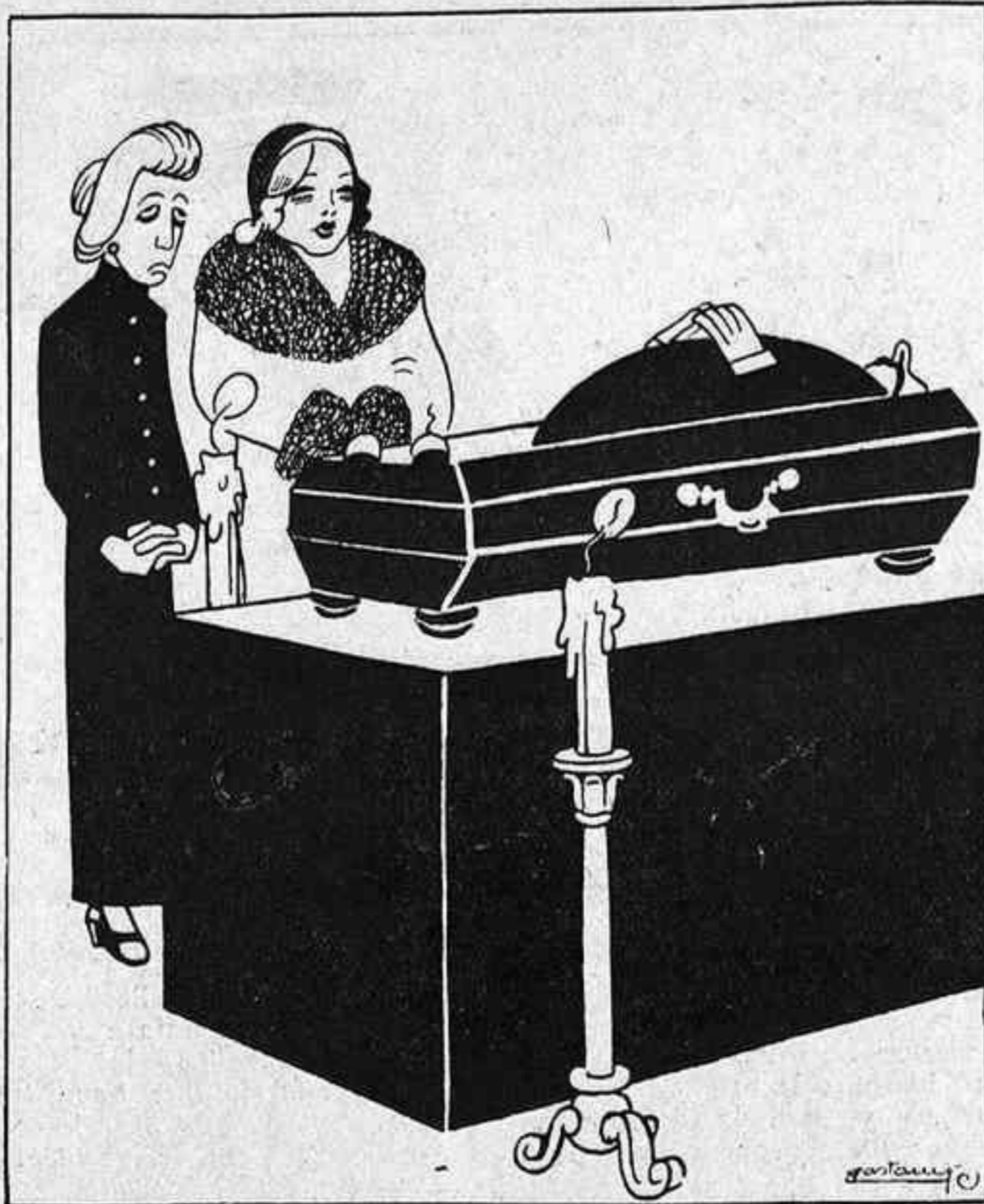
Els redactors de la *Sol* treballen activament en un coixí de ganxet amb aplicacions de frivolitat per a fer-ne ofrena als digníssims representants de l'Esquerra municipal.

En Manuel Valldeperes deixarà de col·laborar en les 35 seccions de *La Nau*, amb què actualment s'expansiona.

El prestigiós filòleg nacional Pompeu Fabra s'ha subscrit a *La Humanitat* per tal de reformar degudament les seves famoses normes.

Corren rumors que les barbes (ja vàrem quedar que se les tornava a deixar) del P. Miquel d'Espulgues es passaran a la maçoneria.

El senyor Rossell i Vilar ha posat a la disposició del mestre Lamotte de Grinyon la trompa de l'elefant del nostre Parc Municipal.

—I no els ha deixat res en el testament?
—Ha encarregat que l'enterrem catòlicament.
—Ho trobo curi...

“Deixeu que els peixos vinguin a mi” declara el senyor Grau Jassans

De seguida que vam llegir al diari que el diputat de l'Esquerra senyor Grau Jassans, aquell diputat que va fer la revolució a vuitanta per hora guiant un taxi, havia escrit una lletra particular al Ministre de la Governació a propòsit de les aigües del Cardener, no ens hi vam pensar més, i ens va faltar temps per fer-li un enterviu:

—Sí, és veritat que he escrit particularment al Ministre de la Governació demanant-li que faci inspeccionar les aigües del Cardener, perquè estan impregnades de sals nocives a conseqüència de l'explotació de les mines de potassa de Súrria.

—Però vostè, amb els de les mines de potassa, quina mania hi té?
—Cap mania.

—Doncs com és que no els deixa tranquils? Encara no l'han convençut amb els èxits que vostè els ha fet apuntar?
—Que potser s'ha proposat fer-los plegar?

—Mai a la vida.

—Doncs, potser el que vostè vol és fer-los reciam? Que l'han nomenat director de propaganda de l'explotació, i l'assortixen gratuïtament de sal sosa per rentar plats?
—Tampoc.

—Així sí que no ho entenem. —No? Tan senzill que és... Meditin, fillets, meditin. Com estan els temps? Dolents. ¿I la política? Pitjor. I els vots? Malament. I l'Esquerra? ¿Eh que valdria més que no en perlessim de l'Esquerra? Doncs escoltin bé: Els electors que ens van votar el dia que jo vaig sortir diputat, estan escamats com no en tenen idea. Els vàrem prometre la revolució, la Bíblia laica i unes quantes coses més, i què? ¿Què els hem donat? Paraules, paraules i més paraules.

—Ah, molt bé; vol dir que ara fent-los netejar el riu...

—No, tampoc. Com que amb els homes ja no hi ha res a fer, ara he descobert que el millor que puc fer és començar-me de treballar l'adhesió dels peixos pel dia que les Corts decideixin donar-los el vot. Calculei el dia que això sigui un fet, si en tindrem de vots els de l'Esquerra! Tots els peixos votaran per nosaltres!

—¿Què vol dir que no hi van votar l'altra vegada, ja?

—A part d'això de les sals potàssiques que en maten tota una colla, els predicaré la revolució peixosocial. De moment, els prometre la supressió absoluta de les entitats de caça i pesca; l'extermi d'aquesta fauna tan divertida que en diuen els pescadors de canya; tancament dels mercats els dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres, i dissabtes a més dels diumenges, perquè d'aquesta manera la gent no pugui comprar peix; prohibir en absolut a les famílies catòliques, que els divendres de quaresma mengin bacallà; esborrar dels llibres d'adagis aquell que diu que el peix gros es menja el petit; fer que tots els peixos siguin iguals, que tanta importància tingui un xanquet com una balena; adaptar l'uniforme únic, amb prohibició de què les llagostes, els llagostins, les gambes i els escarmanyans vagin més mudats que els altres; prohibir rigorosament l'ús d'armes, per la quals cosa confiscarem totes les espases dels peixos-idem; extermar tots els fabricants, venedors i consumidors de peixos en escabetx i en conserva; etc., etc. Què, els ha agradat? Hi haurà algú que en saber això encara s'atreveixi a dubtar de què el dia que els peixos tinguin vot, seguiré guanyant les

EL LIBRE A LES FDSQUINES.

Com aquell qui res, al Kursaal donaren l'altra setmana un programet que Déu-n'hi-dó. El composaven un film titulat *L'aranya*, que no és altra cosa que la cinematografització d'aquell melodrama que estrenaren, fa un parell d'anys, al Romea, amb el títol d'*El Fakir Bengapur* — i una comèdia forca interessant — *Siempre adios* — en la qual veírem per primera vegada una artista deliciosa, que es diu Lissa Landi.

Li feia costat en Lewis Stone, que cada dia és més vell, però que cada dia, també, agra més a les senyores.

Per aquest camí, no sabem pas on anirem a parar. Ni en Pi Arsuaga pot donar per perdudes totes les esperances!

Amb el títol d'*El Danubio Azul* hem vist un film de gitanos i violins, amb quatre postals de Buda-Pest i uns boscos de cartó que, ves el que són les coses!, ens ha agradat.

Cinematogràficament, el film és pessim, però la part musical és excel·lent. Hi ha una orquestra de tzigans i un cantador no

menys tzigan que fan de molt bon escoltar. A remarcar, la superba interpretació del famós vals que serveix de títol a la pel·lícula.

La *Cinacs* s'ha enfadat amb el *Noticiero* i li ha retirat els anuncis.

Per a celebrar-ho, sembla que d'aquí endavant el *Ciervo* trobarà que totes les pel·lícules que s'estrenaran als locals de la *Cinacs* són unes perfectes llunies.

...La crítica no serà pas més sincera que quan judicava que enen totes interessantíssimes.

Al Palau de la Música Catalana repassaran «Cristus», superproducció d'abans de la invenció del cinema. A la mitja part, Aurea de Sarrà interpretarà el poema d'Ambrosi Carrion «La Magdalena niobàtica».

Frivolitats

El doctor Aiguader està disposat a deixar l'Alcaldia, la «Companyia General de Tramvies» i altres càrrecs que no fan més que proporcionar-li greus i seriosos disgustos.

El senyor Francesc Cambó ha promès encarregar-se de les editorials de *Solidaridad Obrera*.

L'il·lustre President de la Generalitat té projectat organitzar degudament un club de nudistes sense feina.

El fant esperat ball d'“EL BE NEGRE”

Amb un luxe verament asiàtic (i això no té res de particular, perquè el local de la festa era l'antic Asiàtic (actualment casa Regional Valenciana), tingué lloc el Festival organitzat per la «Comissió de Festes del Carrer Nou de la Rambla» (entre Piqué i Blesa), comissió que té un nom gairebé més llarg que el d'Acció Catalana Republicana, adscrita al Partit Catalanista Republicà. Això fou el dia de Sant Josep i el Festival acabava en un ball, que la comissió, el nom de la qual no repetim, en honor a la brevetat, tingué la gentilesa de dedicar al *BE NEGRE*, i, ultra, d'invitar-nos.

Abans del ball es representaven diverses joguines i monòlegs, on poguérem admirar els talents teatrals dels simpàtics veïns de la simpàtica barriada, i, en particular, la veu àgil i timbrada de la senyoreta Paquita Sender i la gràcia escènica i domini de les taules de les senyores C. Morales i E. Fuentes, així com l'esforç intel·ligent i seguit de tots plegats.

Per cloure la sessió teatral, el transformista Lot féu gala —com diu el programa molt encertadament— del més selecte del seu repertori, i Ascen Calvo, ens va cantar un couplet seriós i ens va ballar una dansa espanyola amb un art incipient, ple de promences.

I, després, el ball: hi rifaren un be negre, de carn i ossos, i tothom es lliurà al més alegre esbargiment fins a la matinada, si no és que encara ballen.

Rebi la comissió i la barriada les nostres més efusives gràcies per les atencions de les quals fórem objecte des de que entràrem fins a la nostra sortida del Festival, i que en puguin fer de semblants.

Així mateix desitgem al guanyador del *Be* que el mengi de gust i que li faci bon profit.

Correspondència

Un català de Madrid. — Sou tan desproporcionat en els elogis com en les censures. De totes maneres, tan amics com abans, oi?

Noi gran. — Excel·lent!

Repau. — Pèssim!

Baldwin. — Està bé. Però hauria d'anar molt més estracat.

Pura. — Canuda, 6, de 7 a 8.

Bello. — No podem de cap manera.

Gustau. — I a casa seva també pensa igual, vostè?

Clo-clo. — Sí, pobret, sí!

Romeu i J. — Privat del metge.

Garneu. — Més aviat rossa.

EL GOVERNADOR EMPIPAT

—Al que torni a conspirar li clavo un cop de franca.
—No conspiràvem pas, només cridàvem «viva el rey!»

Teatre Victòria

Companyia de Grans Espectacles

Mestre Concertador: MANUEL PENELLA

En la que figuren els popularíssims artistes

Eduard Gómez (Gometes)

Pepe Acuaviva, MARUJA VALLOJERA, Pepita Huerta

i el gran cantant

Franco Mar

Debut dissabte, dia 26 amb l'estrena a Espanya de l'obra en tres actes de gran espectacle

El Ocaso de la Gloria

GRAN PRESENTACIÓ